Бала – ғаилә бәхете

Борон-борондан ғәиләлә баланың тыуыуын теләп, көтөп алғандар, уны әҙәм итер өсөн байтаҡ көс түккәндәр. Баланы ғәҙел, киң күңелле, ҡәр нәмәне уйлапэш итеүсе, Тырыш, жшсән итеп тәрбиәләргә тырышҡандар.

Баланы әҙәм итеү маҡсаты – бөтә халыҡтарға ла хас күренеш ҡәм уны булдырыуҙа әхлак мөҡим урын тота. Бала, халыҡ күҙлегенән ҡарағанда Әтоҡомдо дауам иттереүсеӘ йән эйәҡе генә булып ҡалмай. Бала – ғаиләнең бәхете лә, таянысы ла, хужалыҡта төп ярҙамсы ла. Әғаилә бала өсөн бер ни менән дә алмаштырғыҡыҙ йәнтөйәккәәйләнә. Йәшәү тәжрибәҡен ул яҡындары аша туплай башлай. Ата-әсәҡе ҡәм башҡа туғандары менән йәшәп, уларҙан үрнәк ала, аралашырға өйрәнә. Хөрөф -ғәҙәт буйынса аралашыу ололарҙы иғтирам итеүҙән башланған. Иң оло ихтирамға өләсәй-олатай, ҡартәсәй-ҡартатай лайыҡ булған. Улар алдында артыҡ күҙҡөйләү, сәбәпҡеҙ көләү, тауышланыу, ҡүҙен бүлдереү тыйылған. Үҙ сиратында ололар ҙа үҙ дәрәжәҡен төшөрмәçкә тырышҡан, балалар алдында тыйнаҡлыҡ күрҡәткән.

Бала тәрбиәләүҙә ата-әсәнеңөлөшө ифрат ҙур икәнлеген әйтеп тороу кәрәкмәй ҙә. Нисек кенә булмаҡын, балаланыңүҙенсәлекле булып үçеүе холоҡ-фиғәле, әхлаҡ нигеҙен үҙләштереүе ғаиләләҡалына. Шуға күрә ата-әсәнең балаҡына булған иғтибары уғата көслө булырға тейеш. Был йәҡәттән яуаплылыҡ ата-әсәнеңҡәр икеҡенә лә уртаҡ. Ата-әсә тормош юлы буйлап етәкләп алып барыусы ла, ҡурсалаусы ла ул. Ғаилә ағзалары ҙур йоғонто яҡай.